

Ella och den försvunna julstjärnan

Mormor och morfar

Den här boken tillhör

Välkommen till den här exempelboken! Den är gjord precis som din egen blir, av fotona och valen som visas intill, och visar hur en berättelse från Saga till dig kan se ut. Bläddra, läs och föreställ dig ditt barn som hjälten i sin egen saga.

Varje jul kommer Ella hem till mormor Inga för att baka pepparkakor. Det är deras egen jultradition. På köksbordet ligger mjöl som ett tunt snötäcke och degen doftar kanel och kryddnejlika.

"Vilken form vill du göra först?" frågar mormor Inga.

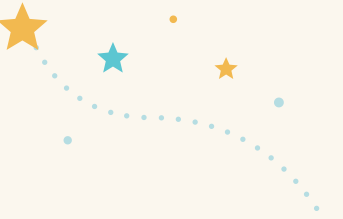
"Ett hjärta! Och en gran! Och en liten bock!" säger Ella.

Hon trycker ut former, en efter en. Mormor lägger dem på plåten. Sigge sitter på stolen bredvid och blinkar med sina gröna ögon.

"Du får inte smaka deg, Sigge," säger Ella och skrattar.

Sigge viftar bara långsamt på sin randiga svans.

Då hörs små steg i hallen. Det är Ellas lillebror Melker. Han håller en papperskedja som släpar nästan ända till golvet.

"Jag har pynt!" ropar Melker.

"Vilken fin kedja," säger Ella. "Vill du hänga den i granen sen?"

Melker nickar så ivrigt att lockarna studsar. Mormor Inga skjuter in plåten i ugnen.

"Medan pepparkakorna gräddas kan vi klä granen," säger hon.

Sigge stryker sig förbi Melkers socka. Han ser mycket intresserad ut av papperskedjan.

"Inte den heller, Sigge," säger Melker allvarligt.

I vardagsrummet står granen i sin fot. Den är grön och doftar skog. Ella hänger röda kulor på de översta grenarna. Melker får sätta papperskedjan längst ner, där han når.

"En bit till vänster," säger Ella.

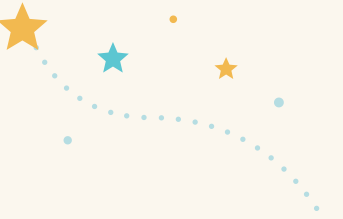
Melker flyttar kedjan en pytteliten bit. "Nu är den perfekt."

Mormor Inga öppnar den gamla pyntlådan. Där finns halmfigurer, röda band och små träsvampar.

"Och allra sist," säger hon, "brukar vi sätta stjärnan i toppen."

Ella tittar upp mot granens högsta kvist och ler. Snart ska den glänsa där.

Men mormor Inga letar och letar i lådan. Hon lyfter en halmbock. Hon tittar under de röda banden. Hon vänder till och med på locket.

"Oj då," säger hon. "Julstjärnan är borta."

Ella stannar mitt i en rörelse. "Den gyllene med små hål i?"

"Just den," säger mormor.

Melker spärrar upp ögonen. "Tomten tog den!"

"Tomten?" frågar Ella.

"Han kanske behövde den till sin gran," säger Melker och tittar mot fönstret.

Utanför ligger snön stilla. Inga fotspår syns på gången.

"Vi kan leta efter ledtrådar," säger Ella.

Mormor Inga ler. "Det låter klokt. Var såg vi stjärnan sist?"

"I lådan," säger Ella. "När vi tog fram granen."

De tittar vid dörren, på mattan och under kapphyllan.
Melker letar bakom sina egna stövlar.

"Ingen tomteluva här," säger han.

Ella går fram till fönstret. Snön utanför är alldeles orörd.

"Om tomten kommit, borde vi se fotspår," säger hon.

Bakom henne slickar Sigge hastigt på sin vita tass.
Något guldigt blänker till, men försvinner igen.

I köket hittar Ella en liten bit rött band på golvet. Hon håller upp den mellan fingrarna.

"Stjärnan har ju ett rött band," säger hon.

Mormor Inga hämtar ett förstoringsglas från skrivbordslådan. "Vad bra du lade märke till det."

Melker tittar genom glaset och skrattar. "Bandet blev jättestort!"

Ella böjer sig ner igen. Bredvid bandet ligger några pepparkakssmulor. De går som en liten stig över golvet.

Sigge tassar förbi dem med svansen högt i vädret.

"Vänta," säger Ella. "Varför går smulorna åt samma håll som Sigge?"

Smulstigen leder ut i hallen. Ella går först, men hon går långsamt så att Melker hinner med. Mormor Inga kommer bakom med förstoringsglaset.

"En smula vid stöveln," viskar Melker.

"Och en vid mattan," säger Ella.

Sigge smiter runt hörnet och sätter sig vid sin korg. Den runda korgen har en mörkgrön filt i.

"Tror du att tomten gömmer sig där?" frågar Melker.

Ella skakar på huvudet. "Tomten är nog för stor för Siggas korg."

Men Sigge lägger en skyddande tass över kanten och kisar nöjt.

"Får vi titta i din korg, Sigge?" frågar Ella mjukt.

Sigge säger: "Mjau," men flyttar sig inte.

Melker sätter sig på knä. "Sigge kanske är kall," säger han. "Han behöver filten."

Ella tittar på sin lillebror. Han har rätt. Man kan inte bara rycka undan en filt från en katt.

"Vi kan locka honom ut," säger hon.

Mormor Inga hämtar en liten bit pepparkaka och lägger den på ett fat en bit bort. Siggas öron spetsas. Han tittar på fatet. Sedan på sin korg. Sedan på fatet igen.

Sigge går försiktigt fram till fatet. Han nosar på pepparkakssmulans doft. Då lyfter Ella bara lite på kanten av filten.

Där ligger den.

Den gyllene julstjärnan, med sina små hål och sitt röda band, är gömd i Sigges korg.

"Stjärnan!" ropar Melker.

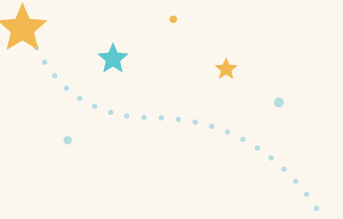
Mormor Inga skrattar tyst. "Sigge tyckte visst att den glittrade fint i hans sovplats."

Ella tittar på katten. Sigge ser inte det minsta skamsen ut.

"Tomten tog den inte," säger Melker efter en stund.

"Nej," säger Ella. "Men Sigge lånade den."

Stjärnan är lite skrynklig i ena spetsen. Det röda bandet har lossnat.

"Åh nej," säger Melker. "Kan den sitta i granen ändå?"

Ella granskar den. De små hålen är hela, och guldets glimmar fortfarande.

"Vi kan laga bandet," säger hon.

Mormor Inga hämtar tejp och en smal bit rött papper. Ella håller stjärnan stilla medan mormor fäster ett nytt band.

"Nu ser den nästan ännu finare ut," säger mormor.

Melker klappar händerna. Sigge rullar ihop sig vid sin korg, som om han redan har haft ett mycket viktigt juluppdrag.

Nu är det dags att sätta upp stjärnan. Ella tar den först och håller den nära granens topp.

Men då ser hon Melker stå bredvid med händerna knäppta.

"Jag ville också sätta den," säger han tyst.

Ella tittar på stjärnan. Hon har längtat efter just den här stunden. Varje jul har hon hjälpt mormor med toppen av granen.

Sedan får hon en idé.

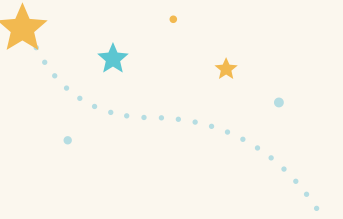
"Du kan sätta upp den," säger hon. "Jag håller pallen, och mormor hjälper till."

Melkers ansikte lyser nästan lika mycket som stjärnan.

"Tillsammans?" frågar han.

"Tillsammans," säger Ella.

Melker kliver upp på pallen. Ella håller stadigt i den med båda händerna. Mormor Inga böjer försiktigt ner granens översta kvist.

"Lite högre," säger Ella.

Melker sträcker sig. Han sätter fast stjärnan med sitt nyfixade röda band.

Den sitter kvar.

"Jag gjorde det!" jublar han.

"Vi gjorde det," säger Ella.

Stjärnan glimmar högst upp i granen. Ljuset från lampan lyser genom de små hålen och gör prickar på väggen.

Sigge jagar en av ljusprickarna med tassens. Alla skrattar, även Melker.

När kvällen kommer dukar mormor Inga fram pepparkakorna. Där finns hjärtan, granar och små bockar. Ella väljer ett hjärta, men ser att Melkers fat är tomt.

Hon bryter sitt hjärta mitt itu.

"Här," säger hon. "Vi kan dela."

Melker tar sin bit och ler. "Som stjärnan."

Utanför faller snön mjukt. Inne doftar det pepparkakor och gran. Stjärnan lyser i toppen, och Sigge sover i sin korg med nosen mot den mörkgröna filten.

"God jul," säger mormor Inga.

"God jul," säger Ella och Melker tillsammans.

Ella och den försvunna julstjärnan

När den gyllene julstjärnan försvinner från mormor Ingas pyntlåda, är Melker säker på att tomten har tagit den. Ella följer smulor och små ledtrådar genom huset, och upptäcker att ett snällt beslut kan få julen att glimra ännu mer.

sagatilldig.se

